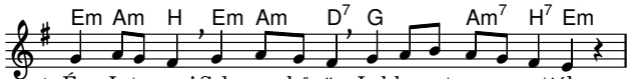

Én Istenem! Sok nagy bűnöm

Rutilius Márton (1550–1618) után

Kolozsvár, 1744

1. Én Istenem! Sok nagy bűnöm Lel-kemet szorongatják:

Itten nincsen, Ki segítsen, Hát kihez folyamodjam?

2. E világon, Minden úton, Ha szintén elindulok, Súlyos terhem, Betegségem Ki elvégye, nem látok.
3. Hozzád térek, Végy be, kérlek, Jó Atyám s haragodban Meg ne büntess, Légy kegyelmes Hozzám te szent Fiadban.
4. Ha terhelnem, Kell szenvednem Az igaz ítélettől: Bár itt büntess, Csak ott kedvez: Ne vesszek el örökül.
5. Ha sajtolgatsz, Kereszttel látsz, Adj engedelmes szívet, Hogy tûréssel És reménnyel Várjam idvességemet.
6. Nyújtsd kegyelmed És Szentlelked, Hogy engem vezéreljen; Bűn, ellenség És hitlenség Hogy pokolra ne vigyen.
7. Mint kis madár, Ha szélvész jár Az égi csattogásban, Rejtez fáokban És odúokban, Hol megmaradhat bátran.
8. Így a bűnök, Halál s ördög Engemet ha rettentnek: Rejtekhelye Vagy, reménye, Ó Krisztus, én lelkemnek.
9. Sebeidben Rejts el engem, Hol bízvást megmaradok; Bár meghaljak, Vagy kínt valljak, Jól tudom: hozzád jutok.
10. Te énnékem Ellenségem Halálloddal meggyőzted, Boldog helyem, Idvességem A mennyben megszerezted.
11. Áldott Isten Egy felségben, Te benned szívem örül, Mert te szavad Áll s megmarad: Aki hiszen, idvezül.